

7
Yıllık
Eylül
Ayı
7

Yavru Ceylanlar

A. K. Yılmaz

33

YAVRU CEYLANLAR

Yazan
Ö. Faruk ŞEHSUVAR

YAVRU CEYLANLAR
Varlıklar Peygamberimizi Analatıyor
-7-

Copyright © Muştu Yayınları, 2006

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Bu kitabın resimleri daha önce Işık Yayınları tarafından basılan Küçük Ceylanlar adlı kitapta kullanılmıştır.

Editör
Osman KAPLAN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Akademik İnceleme
Muhittin KÜÇÜK, Dr. F. Muharrem YILDIZ

Resimleyen
Logistic ART Sanat Destek Evi

Mizanpaj
Hasan AYDIN

Kapak
İsmail ABAY

ISBN
975-6031-39-5

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Nisan 2006

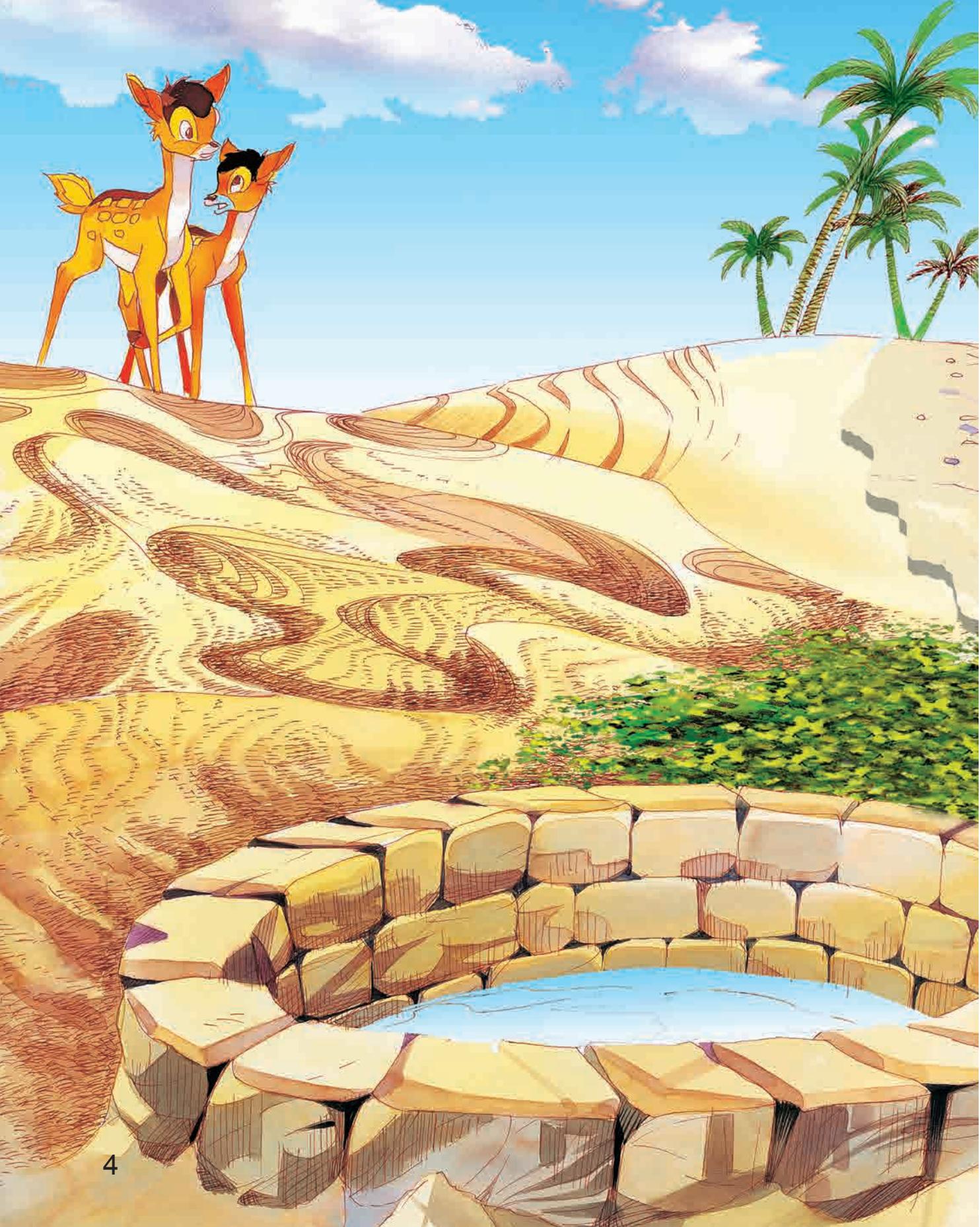
Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. Nu.: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

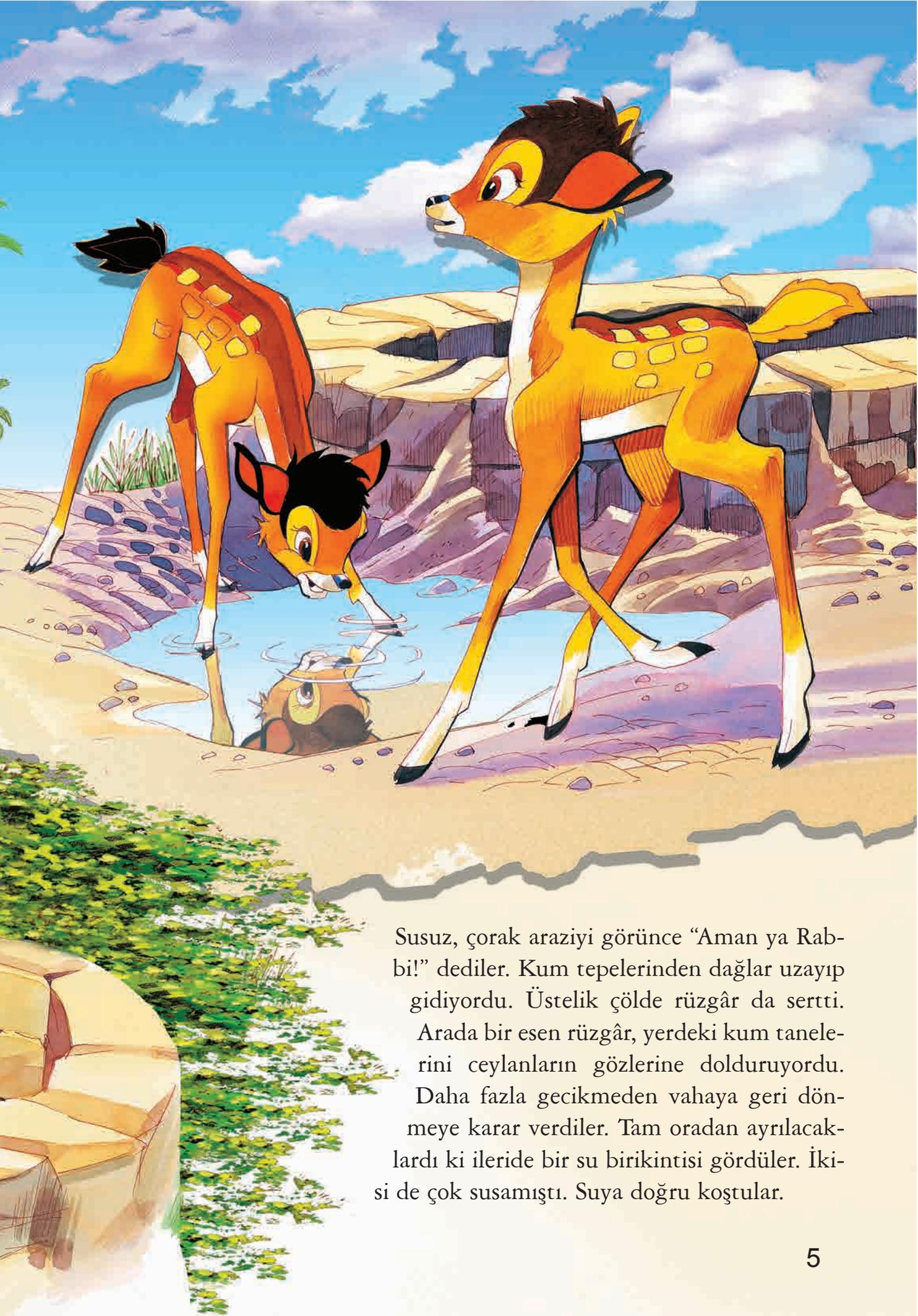
Muştu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak Nu.: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

Medine'ye yakın bir vahada yaşan bir ceylan ailesi vardı. Sıcak çölün ortasında sulak ve yeşillik bir alan olan bu vahada çok mutluydular. Ala Ceylan ve Kara Ceylan isimli yavrular, sık sık annelerinden izin isteyip etrafta dolaşırdı. Kořar, zıplar, kelebek ve böceklerle yarışırıldı bu kırlarda. Ara sıra yemyeşil çimenlerden yemeyi de ihmal etmezlerdi.

Bir gün böyle oynaya oynaya yuvalarından biraz uzaklaşmışlardı. Vahanın dışında ne olduğunu her zaman merak ederlerdi. Farkında olmadan yuvalarından epeyce uzaklaşmışlar, vaha dışına çıkmışlardı.

Susuz, çorak araziye görünce “Aman ya Rabbi!” dediler. Kum tepelerinden dağlar uzayıp gidiyordu. Üstelik çölde rüzgâr da sertti. Arada bir esen rüzgâr, yerdeki kum tanelerini ceylanların gözlerine dolduruyordu. Daha fazla gecikmeden vahaya geri dönmeye karar verdiler. Tam oradan ayrılacaklardı ki ileride bir su birikintisi gördüler. İki si de çok susamıştı. Suyu doğru koştular.

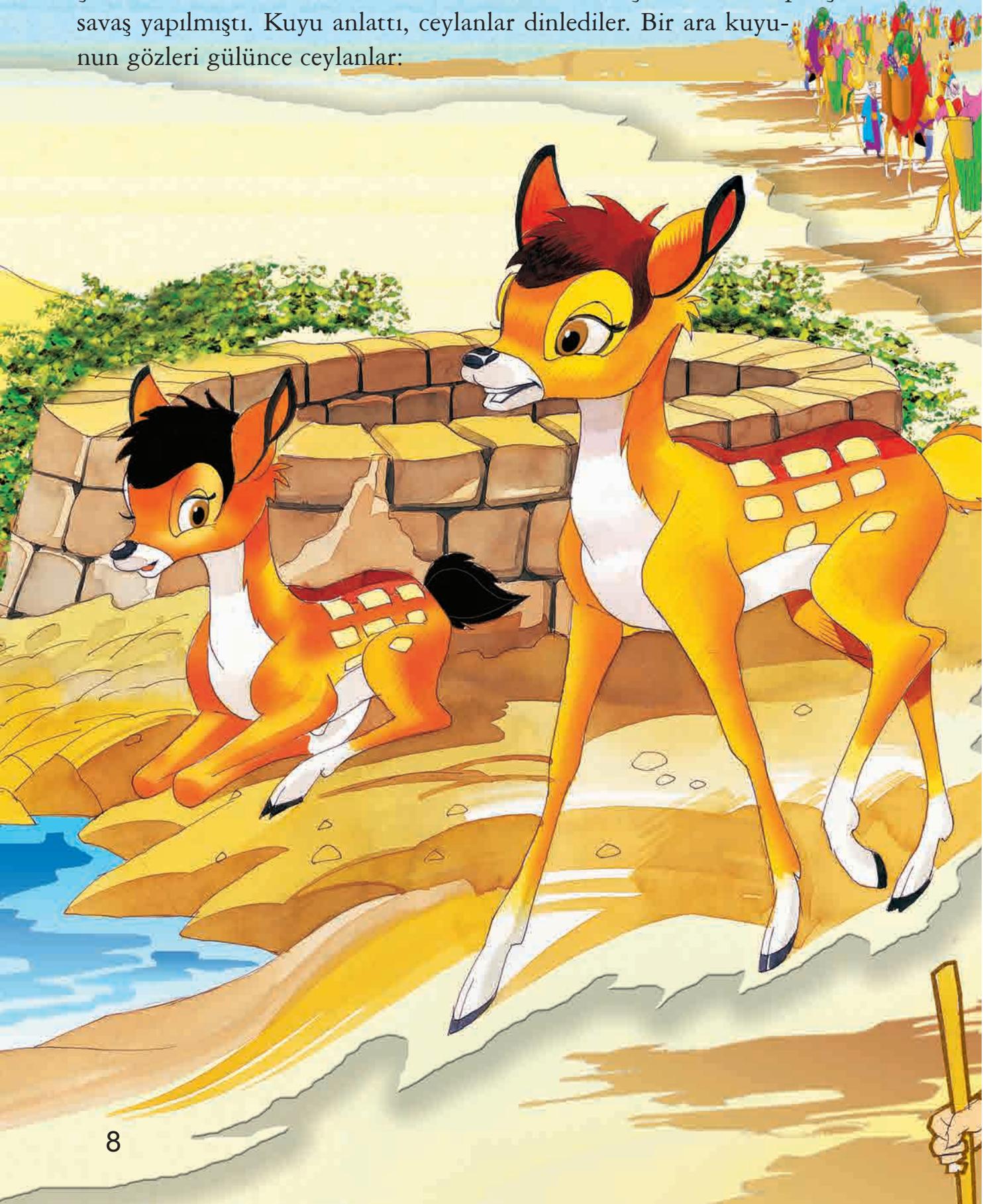

Su birikintisinin yanında bir de kuyu vardı. Hem de kuyunun ii ağzına kadar su doluydu. Böyle bir çölde kuyunun ne işi vardı acaba? Kanasıya sularını içmiş yollarına devam edeceklerdi ki bir ses duydular. Ses, kuyudan geliyordu. Eđilip kuyuya baktıklarında kuyunun da onlara baktığını gördüler. İki kardeşin de gözleri kocaman açılmıştı. Hayretle kuyuya bakakaldılar. Bu arada kuyu konuşmaya başladı:

– Merhaba ceylan kardeşler. Biraz yaklaşın da sizlerle tanışalım, sohbet edelim. Ne zamandır buralar-dan hiç geçen olmamıştı.

Bir süre sonra ceylanların şaşkınlığı azalmıştı. Kuyuya biraz daha yaklaşıp kendilerini tanıttılar. Adı Bedir olan kuyu da onlara kendini tanıttı. Sonra da tatlı bir sohbe daldılar. Ne günler görmüşü Bedir Kuyusu. Birçok kervanın susuzluktan kurtulmasına vesile olmuştu. Etrafında pekçok savaş yapılmıştı. Kuyu anlattı, ceylanlar dinlediler. Bir ara kuyunun gözleri gülünce ceylanlar:

– Ne oldu? Aklına güzel bir şey mi geldi? Gözlerin ışıltılı parladı, dediler.
Bedir Kuyusu:

– Gözlerim mi? Güneşten parlamıştır, dedi ve duygularını gizlemeye gayret etti.

Fakat ceylan kardeşler bu söze kanmadılar:

– Ne olur anlat, ne düşündün, dediler.

Kuyu:

– Bir hatıra aklıma geldi de, dedi.

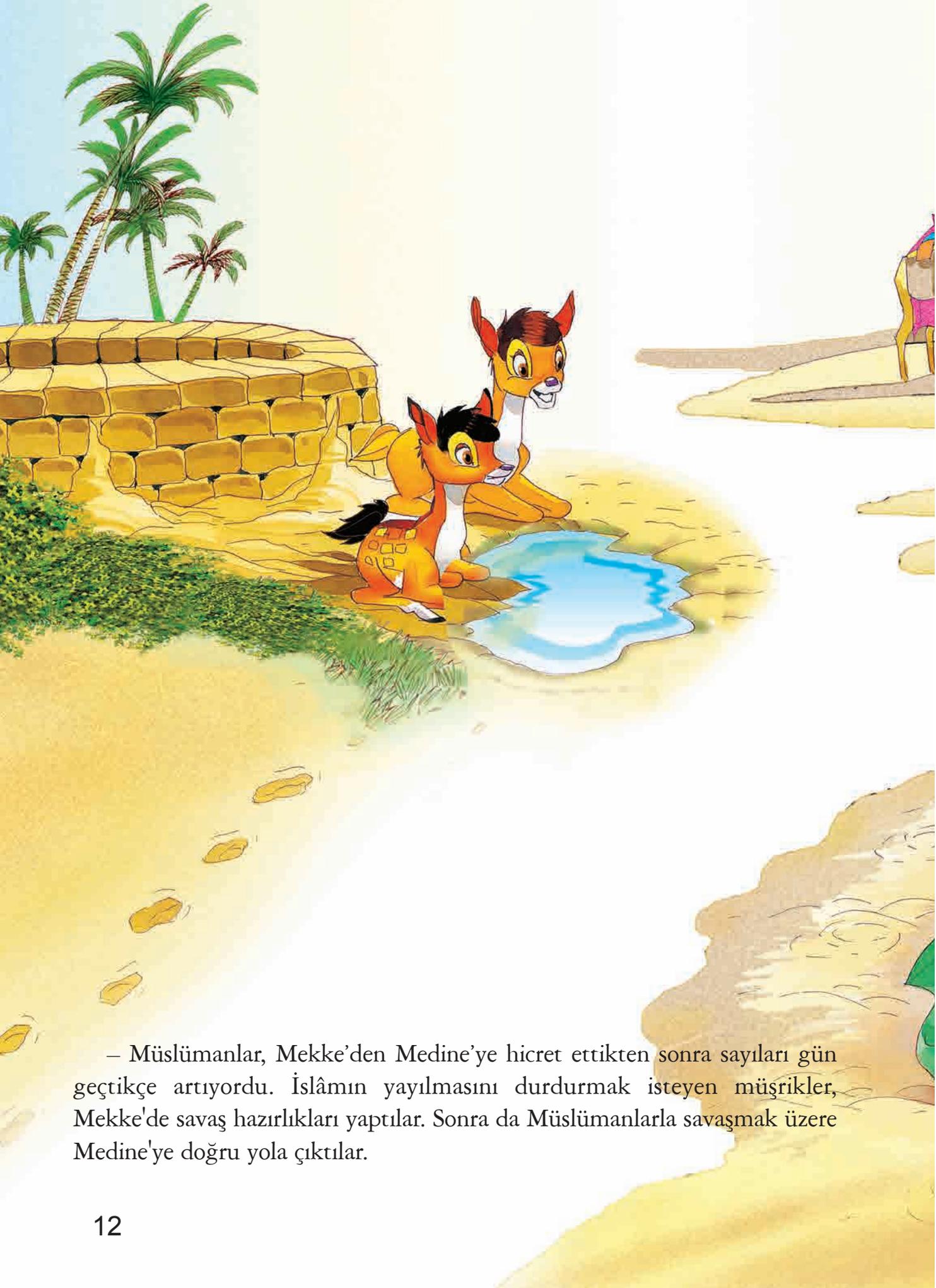
Onlar da kuyuya hatırasını anlatması için yalvarmaya başladılar. Sonunda Bedir Kuyusu, bu kadar ısrara dayanamayarak anlatmaya başladı:

– Hatıram Bedir Savaşı'yla ilgili.

– Ne güzel, ne güzel, diyerek bağıştı ceylanlar.
Peygamber Efendimizle ilgili bir olayı dinleyeceklerine çok sevinmişler-
di. Kuyu sözlerine devam etti:

– Müslümanlar, Mekke'den Medine'ye hicret ettikten sonra sayıları gün geçtikçe artıyordu. İslâmın yayılmasını durdurmak isteyen müşrikler, Mekke'de savaş hazırlıkları yaptılar. Sonra da Müslümanlarla savaşmak üzere Medine'ye doğru yola çıktılar.

Bunu duyan Müslümanlar da savaşa hazırlanmışlardı. Peygamberimiz, sahabileri düzene soktu ve onlara bazı savaş taktikleri öğretti. İslâm ordusu benim yanıma kadar geldi. O zaman burada benden başka iki tane daha kuyu vardı. Onlar benden biraz uzaktılar. Peygamberimiz onları taş ve toprakla doldurttu. Sonra da benim başıma gelip orduyu çevreme yerleştirdi.

Bu orduda ne kahramanlar vardı ne kahramanlar: Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali, Hazreti Hamza ve daha nice sahabiler.

Müşrikler, buraya gelince hemen kuyuların başına koştular. Uzun yoldan geldikleri için yorgun ve susuzdular. Ama baktıkları iki kuyunun üzerinin de örtülmüş olduğunu gördüler. Tam benim yanıma doğru yaklaşmaya başlamışlardı ki işte o zaman Müslüman okçularıyla karşılaştılar. Sonra da hemen geriye kaçtılar.

Bir süre sonra iki ordu savaş düzeni aldı ve sonra savaş başladı. Müşrik ordusu Müslümanlardan sayıca çok üstündü. Üç yüz Müslümana karşı müşriklerin bin kişilik bir ordusu vardı.

O gün zafer Müslümanların oldu. Müşriklerden çok insan ölmüştü. Müslümanlardan ise on dört sahabe şehit oldu. Savaş sonrasında müşrik esirler, on Müslümana okuma yazma öğretmek şartıyla serbest bırakıldılar. Bunlardan bazıları bu öğretim sırasında İslâmiyeti yakından tanıdı ve Müslüman oldu.

Ceylanlar bu hatırayı çok sevmişlerdi. Bu arada neredeyse akşam olmak üzereydi. Bedir Kuyusu onlara:

– Akşam vahaya geri dönseniz iyi olur, dedi.

Onlar da kuyunun sözünü dinlediler ve Bedir Kuyusu'na:

– Bir daha buluşmak üzere, Allaha ısmarladık, deyip oradan ayrıldılar.

Bu arada anneleri onları çok merak etmiş ve aramaya çıkmıştı. Anne ceylan yavrularını yanında görünce derin bir nefes aldı. Ala Ceylan ve Kara Ceylan, annelerinden özür dilediler ve yuvaya döndüler. Anneleri onları bir daha böyle geç kalmamaları şartıyla affetti. Onlar da annelerine sokuldular. Annelerinin sıcacık bedenine yaslanıp yere uzandılar. Onun tatlı gülümsemesini seyrederek tatlı bir uykuya daldılar.

